MERJA JALO

NUMMELAN PONITALLI

wsoy

Hannu ja Kari

Muistoja

MERJA JALO

Hannu ja Kari

Muistoja

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Lainaukset Merja Jalon Nummelan ponitalli -kirjoista:

Naamiaisratsastus (Otava, 1988)

Yllätysori (Weilin & Göös, 1977 ja Otava, 1998)

Kadonneet hevoset (WSOY, 2007)

Tuomion kellot (WSOY, 2011)

© Merja Jalo ja WSOY 2013

ISBN 978-951-0-39323-9

Painettu EU:ssa

Sisällys:

Puutarhajuhlat 7
Poikkeuksellinen päivä 27
Tulipalo 34
Täyttä karkua 38
Karin salaisuus 46
Lumimyrskyn keskellä 58
Talonkaatajat 72
Räjähdys 85
Valkopukuinen tyttö 90
Yllätyslahja 98
Joulupukki yllättää 108
Vanha tuttu 113
Tuomion kellot 118
Toiveet täyttyvät 122
Jouluyö juhlayö 128
Tapaninpäivän tanssit 131

Puutarhajuhlat

Jouluaaton sininen hämärä viipyi Linnavuoren kartanon yllä. Nummelan ponitallilaiset häärivät koristelemassa tallia. Hevoset saivat vihdoin aidon joulutunnelman, kunhan kaikki olisi valmista. Tämä oli ensimmäinen talvi, jonka Pentti ja Jenni Nummela, ponitallin omistajat, viettivät Linnavuoren kartanossa. Muuton syynä oli Nummelan syksyinen tallipalo, joka oli tuhonnut oman tallin perustuksia myöten. Pääasia oli kuitenkin, että hevosten henki säilyi.

Jenni veti uunista viimeisen pellillisen joulutorttuja. Mikä onni, että uuni toimi. Keittiössä leijui tuoreiden leivonnaisten tuoksu. Jenni oli tyytyväinen, kun sai rauhassa keskittyä paistopuuhiin, sillä Linnavuorta hallitsevat tädit, Märta, Agnes ja Zaida, olivat lähteneet joulunviettoon Finnholmin saarelle.

Linnavuoren kartano oli aikoinaan ollut ratsutila, ja pihapiirissä seisoi hyväkuntoinen talli muistuttamassa

ajoista, jolloin kaikki vielä oli hyvin. Tallissa oli suuret ja valoisat karsinat. Käytävän toista reunaa hallitsivat valkoiset pilaririvit, joissa paloivat valkoiset lyhtylamput. Jenni oli ihastunut tallirakennukseen, mutta päärakennus oli röttelö. Entisöimällä siitä olisi saanut vielä kauniin, mutta talo oli päästetty rapistumaan. Osa kaksikerroksisen rakennuksen ikkunoista oli lyöty kiinni laudoilla, mikä sai talon näyttämään oikealta kummituspesältä. Sen historiassa oli tapahtunut paljon sellaisiakin asioita, joista ei puhuttu.

Tyytyväisenä Jenni sammutti uunin. Linnavuoren keittiö sentään oli ajanmukainen. Hän oli paistanut joulutorttuja ja siirappipiparkakkuja. Niitä tarjottaisiin kuuman jouluglögin kanssa kaikille.

–Valmista tuli!

Jenni riisui esiliinansa ja vilkaisi ulos ikkunasta.

Vaunuvajan luona näkyi liikettä. Pena oli korjannut koko aamun ulos työnnettyä punaista rekeä. Sen eteen valjastettaisiin illemmalla Vappu ja sitten lähdettäisiin Hirvivaaralle viemään lahjapaketteja perheelle, jolla oli huollettavana kaksi orpopoikaa. Santeri ja Samuli saisivat kokea todellisen jouluyllätyksen, kun pukiksi naamioitunut Pena porhaltaisi pihaan hevosella ja antaisi Jennin ostamat lahjat pojille.

Penan valitsemat lahjat olivat maksaneet omaisuuden. Mutta Jenni oli käynyt ostoksilla ja hakenut mitä

veli käski, täytyihän poikien saada parasta. Paketit oli kääritty iloisenvärisiin joulupapereihin ja laitettu juuttisäkkiin odottamaan matkaa. Lunta oli riittävästi rekiajeluun ja illaksi oli luvattu lisää lumisadetta. Oikeastaan taivas näytti melko synkältä.

Jenni lähti viemään suljettua säkkiä Penalle. Kylläpä se painoi. Hyvä kun hän jaksoi kantaa.

– Täältä tulee lahjasäkki!

Jenni nosti sen valmiiksi rekeen heinien päälle.

– Oikein hyvä! Pena sanoi ja hymyili. – Saitko mitä pyysin?

– Sain.

Pena näytti tyytyväiseltä.

– Piilotetaan lahjasäkki vällyjen alle, tällä tavalla. Nyt kukaan ei näe sitä.

Ilmassa oli selvästi joulun salaperäisyyttä.

– Kunpa vaan ei tulisi lumimyrskyä, taivas näyttää synkältä!

Talvi oli ensin odotuttanut tuloaan, mutta viime päivinä lunta oli saatu kerralla paljon.

Mutta Vapulla Pena lähtisi matkaan. Se olisi varma.

– Kaikki aikanaan, sisko!

– Olisi silti pitänyt kuunnella säätiedotusta.

Pena vakavoitui. Hän muisti jotain ja kurkisti rekeen.

– Vaunukello? Missä on meidän vaunukello? Enhän minä voi ilman vaunukelloa Hirvivaaralle ajaa.

– Tarkoitatko sitä kelloa, joka voitettiin hiihtoratsastuskilpailuissa?

– Sitä juuri.

– Sinähän veit kellon Hirvivaaralle korjattavaksi. Älä vaan sano, ettet muistanut noutaa sitä sepältä? Mikä hajamielinen professori!

Pena näytti pettyneeltä. Niin tietysti. Siellä kello oli yhä! Miten hän sitä nyt ehtisi hakemaan, kun tyttöjen jouluaaton ratsastustunti alkoi?

– Etkö voisi kysäistä, jos Hannu ja Kari lähtisivät hakemaan vaunukelloa Hirvivaaralta? Pojat olisivat innoissaan rekiajelusta.

– Sinäpä sen sanoit! Max on joutilas matkantekoon. Nopeastihan se ravaa tuon matkan. Lähden heti tallille kysymään suostuisivatko pojat.

Norjanvuonohevonen oli kiltti ja luotettava hevonen sellaisille raisuille kavereille kuin Hannu ja Kari. Pojat pärjäisivät sillä oikein hyvin.

Navakka tuuli kulki pihan ylitse. Se heilutti lehdettömiä puita ja pensaita.

Pena nosti kaulukset pystyyn ja puski vasten tuulta. Tallista kantautui hänen korviinsa joulumusiikkia ja kauppaneuvos Kiisken Päivi-tyttären äkäinen ääni:

– Miten kauan minun on vielä pidettävä käsiäni ilmassa?

Tyttö seisoi keskellä käytävää vaaleat hiukset pörrös-

sä ja kannatteli Kari Jussilan sitomaa kuusenoksanauhaa, jota Hannu Helenius, Kirsti Lahden serkku, yritti solmia pilariin kiinni.

– Älkää hosuko! Hannu komensi.

Hän seisoi korkeuksissa huojuvilla alumiinitikkailla ja pelkäsi tikapuiden kaatuvan.

Päkä irvisti.

– Teistä pojista ei ole sitten mihinkään. Ette saa kiinnitetyksi yhtä vaivaista havunoksaa. Toimikaa pian! Käteni venyvät kuin purukumit!

Hannu murahti.

– Niinhän ne tekevät aina.

Havunauha siirtyi askeleen verran oikealle.

– Älä vedä sitä liian kireälle! Ira Shanian Hasnawi neuvoi. – Muuten se irtoaa ja putoaa jonkun hevosen päähän.

– Tai minun päähäni! Päkä jatkoi tuohtuneena.

Hannun kasvot punoittivat. Aina häntä komennettiin. Tee sitä. Tee tuota. Ei töistä tullut mitään, kun likat määräilivät tuolla tavalla. Saisivat itse tulla laittamaan koristeet paikoilleen, sillä tikkailla pysyminen oli työlästä, kun havukranssi painoi käsiä.

Rakennelma notkahti uhkaavasti alas ja osui sitä kannattelevan Päkän kasvoille.

– KAUTTA JOULUPUKIN PARRAN!

Neulaset pistivät Päkää kaikkialle.

– Vedä se sinne ylös! Sassiin nyt!

Hannu tirskahti jännityksestä. Jos olisi uskaltanut, poika olisi pudottanut tekeleen tytön niskaan.

– Mitä te täällä mekkaloitte?

Repe Jussilan ääni kajahti käytävältä. Hän asteli talliin Kirsti Lahden kanssa käsissään punaiset silkkirusetit, jotka piti kiinnittää tolppiin, kunhan havunauha ensin olisi paikallaan.

– Tässä on vielä laitettavaa, Kikka sanoi ja nosti silkkirusettia serkkuaan kohti. – Ota kiinni, Hannu!

Poika horjahti tikkailla.

– Enhän minä kaikkea saa... apua!

Pilaria vasten tuetut tikkaat lähtivät liukumaan sivummalle ja pojan jalat polkaisivat tyhjää. Talli täyttyi rytinästä. Karsinassa olevat ratsut hyppivät seinille ja päästelivät sieraimistaan puhalluksia, kun Hannu kaatui tikkaineen päivineen kuin ontto kelopuu Päkän päälle. Havukranssi hukutti heidät alleen.

Pelästyneet tytöt loikkivat pois alta.

– Voi kauhistus!

– Hannu, miten kävi? Kikka säikähti.

Poika ei vastannut. Hän ei pystynyt, sillä Päkä tyrkki häntä takapuoleen terävillä kynsillään.

– Mikä tonttu! Minulta meinasi katketa hammas!

– Ei se ollut minun vikani, että putosin! Hannu kiehui. – Tämä on teidän syytänne. Mitäs hoputatte minua.

Päkän kiukkuinen pää ilmestyi köynnöksen takaa.

– Mitä sanoit? Syytätkö tästä minua, senkin mämmikoura! Minua, joka olen kestänyt kaiken urhoollisesti ja auttanut sinua...

Tyttö kiskoi havut silmiltään ja tuijotti vihreillä silmillään poikaa. Ilmeestä päätellen Hannun listiminen oli lähellä.

– Niin juuri. Tikapuista olisi pitänyt pitää kiinni. Mutta kun neiti hienohelma seisoo tumput suorina ja valittaa kaikesta.

– Taikuriksiko minua luulet? Minulla ei ole kuin kaksi kättä ja niissä olen kannatellut havunauhaa iät ajat. Saan vielä verentungoksen!

– Aivoihisi! Hannu kiljaisi.

Hän kömpi seisomaan ja alkoi nostaa tikapuita pystyyn.

Kikka tuli paikalle.

– Minä tulen pitämään kiinni tikkaista, etteivät ne kaadu, hän sanoi.

– Oikein hyvä! Sinua juuri kaipasinkin.

Poika kiipesi jälleen tikkaille seisomaan. Havunauha saatiin viimeinkin kiinnitetyksi ja Päkä näytti helpottuneelta. Hän tarkasteli katkennutta kynttään. Hannun syytä sekin.

– Kiinnitetään vielä punaiset nauhat, Kikka sanoi

– Tähän tolppaanko, lampun alle?

– Siihen juuri. Voi että on kaunis... Tallista tulee eri hieno. Jenni ja Pena pitävät tapaninpäivänä heinäladon puolella Tapanintanssit! Paras pari palkitaan.

– Että mitä? Essi Virtanen kiljaisi.

Hänen kasvonsa menivät valkoisiksi. Ei kai Essi pelännyt tanssimista? No, eivät sen puoleen muutkaan hyvin osanneet. Ei ainakaan vanhoja perinnetansseja.

Tytöt katsoivat toisiaan ja Päkä huudahti:

– Kuulitko, Repe! Pääset taas hetkuttelemaan lanteitasi Tapanintansseihin.

Tytöt tirskuivat.

– Vaikka et sinä niin hyvä tanssija ole kuin minä. Mehän nähtiin esiintymisesi naamiaisjuhlissa, jotka pidettiin meidän uima-altaalla yhtenä vuonna, muistatko juhlia vielä? Päkä sanoi ilkikurisesti.

– Ja pah! Repe murahti.

Hän halusi unohtaa koko jutun.

Muistoja
Lainaus kirjasta Naamiaisratsastus

Hermostunut Kikka Lahti vilkaisi seinäkelloa ja totesi olevansa myöhässä. Kiireesti hän vääntäytyi mustaan naamiaisasuunsa ja veti vetoketjun kiinni. Äiti

oli suunnitellut hänelle saapasjalkakissan asun ja neulonut sitä monta iltaa, ja nyt se oli valmis, juuri ajoissa.

Kikka vilkaisi itseään peilistä. Paksu komea häntä riippui hänen takamuksestaan. Nyt vielä hiiltä naamaan, silmät peittävä pikku naamio paikoilleen, ja hän olisi valmis.

– Luuletko, että ne tunnistavat minut heti ensi silmäyksellä? hän kysyi äidiltään.

– Eivät varmastikaan, äiti vastasi.

Samassa ovikello soi, ja kohta sisään purjehtikin prinsessa Diana kultaisine hiuksineen. Mika vetäisi ihastuneesti henkeään.

– Ja kuka onkaan tämä hehkeä nuori nainen? hän kysyi, kun tulija suoritti hoviniiauksen hänen edessään.

– Walesin prinsessa Diana, palveluksessanne.

– Titta! Kikka seisahtui kynnykselle. – Olet tosi upean näköinen!

Titan äiti oli laittanut hänelle kauneuspilkunkin poskeen, ja millaiset korkokengät! Aivan selvästi Titta oli rohmunnut äitinsä asusteita.

– Hei Kikka, Titta sanoi posket hehkuen. – Taidetaan olla myöhässä. Kadulla ihmiset tuijottivat silmät tapilla, ja sitten valintamyymälän kohdalla syöksyi joku rähisevä piski haukkumaan minua. Nilkkani meinasivat nyrjähtää siinä hässäkässä.

– Sitä en lainkaan ihmettele, Mika sanoi juhlallisella

äänellä. – Olet kuin luotu saamaan ensimmäisen palkinnon.

– Olenko? Titta ilahtui.

– Ilmiselvästi, Kikkakin myönsi, vaikka hän itsekin toivoi tulevansa ykköseksi saapasjalkakissana.

– No, nyt teidän on paras kiirehtiä, äiti sanoi passittaen heidät ovelle. – Onnea matkaan ja pitäkää hauskaa.

Tytöt kiirehtivät autoon keskenään jutellen. Olisi todella jännittävää nähdä, tuntisivatko he juhlissa ketään. Millaisen asun muut olivat keksineet?

Puutarhan vihreän nurmikon keskellä hehkuivat kukkaset täydessä loistossaan, kun he varttituntia myöhemmin saapuivat paikalle.

Tommi Rajala näki heidät uima-altaan toiselta puolen, missä hän istuskeli syreenipensaiden välisellä penkillä, mutta ei tuntenut kumpaakaan. Hän oli saanut ylleen mustan Zorron viitan, ja isä oli lainannut hänelle antiikkisen miekan. Puku oli sopivan väljä ja musta naamio peitti kasvot hatunlierin alla. Kukaan ei tuntisi häntä. Päkä voisi vain arvailla, olisiko hän noudattanut kutsua!

Huokaisten Tommi katseli sivummalle katettuja pöytiä, joilla herkut odottivat. Miten koreata! Juuri tällaista hän täällä odotti olevankin. Ilmapalloja, serpentiinejä, valtavia kukka-asetelmia voileipäpöytien kes-

kellä… iloista puheensorinaa, naurahduksia, vaimeata musiikkia. Todellakin, Päivi Kiiski halusi tehdä vaikutuksen.

Kutsu oli yllättänyt hänet, mutta se sopi hänen suunnitelmiinsa. Monta päivää hän oli kokenut kirveltävää kiukkua tytön aikaansaannoksesta. Janne oli kohdellut häntä viileästi ja uskonut hänen vain selittelevän kaatumistaan. Päkä oli nolannut hänet täydellisesti.

Äreänä Tommi tuijotti eteensä. Tuntui haikealta menettää Kikka. Tämä kun oli vaatimaton ja täysin erilaisesta kodista kuin Päkä. Juuri sellaista luonnollista tyttöä Tommi kaipasi seuralaisekseen. Ei Päkän kaltaista koreilevaa, turhan tärkeätä…

Hänen silmänsä kiinnittyivät pingviiniasuiseen kauppaneuvokseen, joka hyöri lavan reunamilla ihmisten piirittämänä. Niinhän se oli, että rikkailla oli ystäviä, Tommi ajatteli katkerana.

Puutarhan ylitse puhalsi leppeä kesätuuli, joka vilvoitti sopivasti hänen kasvojaan. Kohta juhlat alkaisivat. Jännitys kipristeli vatsanpohjaa. Mahtaisiko hän tunnistaa Kikan?

Samassa hänen takaansa kuului askeleita, ja jostain ilmestyi hänen viereensä musta kissa. Iloiset silmät katsoivat häntä tutkivasti.

– Hei, kuka sinä olet? kysyi tutulta vaikuttava ääni.

– Zorro, Tommi vastasi.

– Oletko ollut täällä kauan?

– Jonkun aikaa.

– Oletko tunnistanut ketään?

– En.

– Sama täällä. Titta esittää prinsessa Dianaa, mutta ketään muita en ole tunnistanut. Porukka on valinnut tosi näppärät asut, Kikka sanoi.

Poika katsoi kissaa tarkemmin. Miten tutulta ääni kuulostikaan, aivan kuin Kikka olisi ilmestynyt siihen. Nyt Tommi oli asiasta varma. Kikka, Kikka istui hänen vieressään! Valtava onnen tunne kulki hänen lävitseen. Tällaista onnenpotkua Tommi ei osannut edes odottaa. Mutta Kikka ei tuntenut häntä. Mikä onni.

Tyytyväisesti Tommi katsoi Kikkaa kulmiensa alta.

– Taisi tulla intiaanikesä, poika sanoi. – On kauhean kuuma. Mitä jos haettaisiin limsat tuolta?

– Haetaan vaan.

He menivät yhdessä pöydän äärelle hakemaan itselleen kylmää juotavaa. Tullessaan takaisin he ohittivat uima-altaan kivetyksellä loikoilevan joulupukin, jolla oli lasi kädessään ja vierellään iso vadillinen auringossa sulavia jääpaloja.

– Hei katso, eikös tuo ole… ei, en minä sittenkään ole varma.

Leikkelelautasten lähettyvillä touhusi keijukainen koristesiivet selässään. Kikka ihmetteli, kuka voisi kät-

keytyä vaalean naamion taakse, ja aikoi juuri puhutella tätä, kun läheiseen puuhun sijoitettu kaiutin heräsi henkiin. Rahinan jälkeen sieltä kuului selkeä miehen ääni.

– Hyvät naiset ja herrat, tervetuloa puutarhajuhlillemme.

Kättentaputukset olivat korviahuumaavat, ja vieraat alkoivat liikehtiä kohti nurmikkoa, jonne oli sijoitettu puhujankoroke ja riveittäin pitkiä penkkejä.

Seurasi maaherran puhe ja sitten pianomusiikkia. Tonavan aaltojen tahdissa Kikka söi kolme herkullista voileipää, kourallisen cocktailtikkuja ja lasillisen limsaa.

Sitten orkesterilavalle ilmestyi Dingo-yhtyeen Neumann, jonka Kikka hätkähtäen tunnisti äänen perusteella. Siru Kantola! Hän esitti yksinlaulua.

– Minä odotan kiihkeästi sitä Päkän ratsastusta, Kikka kuiskasi Tommille. En ole vieläkään nähnyt yhtään ainutta asua, jonka alle Päkä voisi kätkeytyä. Se on varmasti jotain tyrmäävää.

Äkkiä heidän yläpuolellaan olevasta puusta tipahti oksa. Kikka oli saada sen silmilleen, mutta se paljasti myös syyllisen.

– Vai niin, tätä arvelinkin. Kari Jussila intiaanipuvussa. Tule heti alas sieltä puusta. Missä sinun isoveljesi on?

– En minä tiedä, Kari vastasi ja alkoi yskiä kasvot punaisina. Hän oli saanut kakunkoristeen väärään kurkkuun.

Samassa Kikalta jäi suu auki hämmästyksestä. Niin taisi jäädä monelta muultakin, sillä uima-altaan reunalla seurustelevat vieraat kääntyivät yhtäkkiä pääoven suuntaan. Joukossa kävi kohahdus.

– Napatanssijatar! Sen täytyy olla Päkä Kiiski!

– Oikea haaremitipu, sanoi Kari ja pudottautui alas puusta.

Myös joulupukki oli siemaista juomansa väärään kurkkuun. Hän nousi kiivasti jaloilleen ja tarrasi noitaakan käsivarteen.

– Jenni, tunnistatko sinä tuon hempukan?

– En todellakaan.

Pitsiunelmiin kääriytynyt haaremin kaunotar sipsutti lähemmäksi. Hänellä oli yllään kauniisti laskostetut pussihousut, läpinäkyvä huntu ja kimmeltäviä koruja, joita loisti myös ranteissa ja nilkoissa. Itämaisen hunnun takaa erottuivat vain tummat tähtisilmät, joita oli korostettu ripsivärillä, ja auringossa sädehtivä ketju otsalla.

Joulupukki astahti lähemmäksi.

– Tervetuloa, kaunokainen!

– Hauska tutustua, napatanssijatar tervehti heilauttaen notkeasti vyötäröään.

– Ehkä saan pyytää neidin tanssiin, Pena sanoi kohteliaasti, mutta rypisti sitten otsaansa.

Mitä ihmettä Jennin piti ruveta hypistelemään nei-

din asua? Hän tönäisi sisartaan vaativasti.

– Anna nyt olla hypistelemättä, hän suutahti.

– Niin mutta, Jenni sanoi ja hänen äänensä muuttui uhkaavaksi. – Minusta tuntuu siltä, kuin tämä haaremipaita olisi minun omaisuuttani.

– Voi ei, ei se voi olla mahdollista, napatanssijatar liversi. – Näpit irti trikoistani!

– Älkää hermostuko, Pena sanoi kietoen suojelevasti kätensä tanssijattaren harteille. – Noita-akka ei vainoa teitä enempää, lupaan sen. Käykäämme vain tanssilattialle.

Ja niin joulupukki johdatteli korkokengissään sipsuttelevan kaunottaren kauemmaksi saaden oitis lehdistön valokuvaajat kintereilleen.

– Ja minä kun olin aivan varma, että hänellä oli minun narulta varastettu aluspaitani, Jenni mutisi harmista pihisten.

Kikka ja Titta tuijottivat tilannetta suu auki, mutta nyt ilmestyi Kari Jussila heidän luokseen kiihtyneen näköisenä.

– Likat, tulkaa äkkiä, tuolla talon takana tarvitaan apua! hän toimitti.

– Miten niin?

– No, se ratsastusnäytös, Kari selitti. – Päkän pitäisi nyt antaa ratsastusnäytös, mutta kun Vappu on pillastua.

– Pillastua? Mitä varten?

– Koska sitä ahdistaa valtavan iso keltainen kana ja toisella puolella roikkuu nakkisämpylä! Tulkaa nyt!

Kari näytti tytöille tietä ja toden totta – talon toisella puolella heitä kohtasi järisyttävä näky. Silmänvalkuaisiaan muljautteleva hevonen tanssi pitkin nurmikkoa, ja sen perässä tepasteli suuri keltainen kana pyrstösulat pystyssä.

– Onko tuo Päkä Kiiski? Kikka puuskahti ihmeissään.

– Tulkaa nyt apuun! huusi hevosen ohjissa roikkuva nakkisämpylä, jonka kainalorehut olivat joutuneet jo toistamiseen hevosen leukojen väliin.

– O-onko se Mara? Ja P-päkä? Titta änkytti tuijottaen kanapukuun sonnustautunutta olentoa, jolla oli punainen heltta, pussit jaloissa ja päässään kananpää.

– Anna minun vaatteitteni olla, kuului Päkän kiihtynyt ääni puvun sisältä. – Ja laittakaa Vapulle silmälaput. Muuten koko näytös menee pilalle.

Kana kääntyi äkisti ja oli kaataa Karin kumoon.

– Varo nyt vähän minun vanteitani. Ja pysykää muut kauempana, ettei Vappu saa sydänhalvausta.

– Vihdoinkin, Mara huokaisi helpotuksesta, kun silmälaput oli saatu paikoilleen.

Siitä huolimatta hevonen ei rauhoittunut. Se päästeli sieraimistaan kuorsaavia ääniä ja perääntyi ohjasten mitan päähän.

Muistoja

Ponitallissa valmistaudutaan joulun viettoon. Hannu ja Kari lähtevät Maxin vetämällä reellä hakemaan vaunukelloa sepältä, vaikka on luvattu sakeaa lumipyryä. Kun myrsky iskee, pojat joutuvat pelastautumaan metsästysmajalle, missä he alkavat takkatulen äärellä muistella menneitä. Kari paljastaa salaisen harrastuksensa, jolla he Essin kanssa tulevatällistyttämään kaikki Tapanintansseissa. Hannun joulumuistoihin sisältyy niin tulipalon sammutusta kuin naurut irrottavia lahjakepposia sukulaisille.

Vaan syntyykö tästä joulusta paras muisto, kun joku koputtaa aattoiltana metsästysmajan ikkunaan?

Nummelan tallin henkilöistä kertova Muistoja-sarja on edennyt neljänteen osaansa, jossa vauhtikaksikko Hannu ja Kari muistelee tempauksiaan.

N84.2 www.wsoy.fi
Päällyksen kuvat © Manfred Grebler/Alamy/AOP ja WSOY:n kuva-arkisto
Päällyksen suunnittelu Maarit Norvanto

ISBN 978-951-0-39323-9
9 789510 393239